

På treff i Oulu

Siste helgen i august var det Hailuotoajo-treff i Oulu, og siden det ble kjørt lite sykkel i sommer, samt at det var tre år siden sist vi var der, ble det bestemt å legge turen dit den helga.

TEKST & FOTO: JOHN-TORE RUDBORG

SMS ble sendt ut til kjente, og etter hvert ble det et fint lite lag som var klar for turen.

Strekningen Bodø til Oulu er på litt over 80 mil, så fredagen ble omgjort til en fridag og overnatting på torsdagskvelden ble ordnet i Arvidsjaur. Da var vi omtrent halvveis. Resten av Sverige ble passert i fin driv i løpet av fredagen. I grensebyen Tornio svingte vi innom Alko OY og tanket opp med litt godis før vi la av gårde de siste 13 milene.

Treffplassen i Oulu er en campingplass av det bedre slaget. Finere underlag og tilkjøringsveier skal det letes lenge etter, og sanitærbyggene er bare tre år gamle. Her var det ingenting å klage på.

Organisasjonsmessig var det heller ikke noe galt med treffet. Rent og ryddig og trivelige folk. Det som er litt annerledes må vel kanskje være det som har med maten å gjøre. I positiv forstand: Nok mat, og den var av den solide sorten! Det så ut som om det var den lokale sanitetsforeningen som stod for matstellet. Maten ble tilberedt på et gammelt vedfyrt feltkjøkken. Fungerte gjorde det i hvert fall. Man blir tatt vare på i Finland.

Største utfordringen når man drar i østerled er unektelig språket. Det er ganske så forskjellig fra resten av Norden, og engelsk hjelper ikke nødvendigvis så mye. Nesten som å være i Frankrike. Men så lenge det ikke er behov for de store samtalen går det nå på et vis.

Kortversjon er: *Kitos* betyr takk, *kippis* skål og *hyve peive* (utales sånn) betyr god dag. Forsøk på svensk

Nettopp ankommet treffplassen: (f.v.) Gunnar Langfjord, Karin Ljunggren og Bodil Phörn.

tale frarådes utenfor Österbotten.

Av treffdeltakerne var det fem fra Bodø, én fra Aørnes, fire fra Malangen, fire fra Varanger, en håndfull med svensker og litt over 500 finner.

Hailuotoajo er et bra stort treff, men på en måte litt roligere en hva vi er vant med i Norge. De er ikke fremmed for en dram eller flere i Finland, for å si det sånn, men det foregår i litt mere lavmeldte former enn hva som kan oppleves i kongeriket.

Live-musikk begge kveldene, samt lørdag formiddag. Karaoketelt med alle rettighetene var det også på plassen. Denne programposten var for så vidt også med en finsk vri. Det var et bra utvalg av låter som håpefulle kunne synge til, men bare noen få var av den sorten som kan kalles internasjonale. Disse sangene tok representantene fra Varanger MC seg av med stort hell. De 99% andre sangene var finsk dansemusikk av typen tango og ompa. Konge!

Da oppgjørets time kom, kunne vi ta med oss edelt metall for lengst kjørte utenlandske herremenn, dame og klubb. Tøft!

Lørdagen ble "avsluttet" tidlig, og søndag var vi på veien allerede kl 10. Tolv timer senere var vi på plass i heimen, ganske så slitne, men kokfornøyde med en flott MC-helg. Tror nok at neste års treff i Oulu er spikret.

Bodø MC vant premier for lengst kjørte dame, mann og klubb!

Nordmenn koser seg på treff i Finland. (f.v.) Karin Ljunggren, Gunnar Langfjord, Bodil Phörn, to karer fra Alta MC, artikkelforfatter John-Tore Rudborg og Gemen Varanger MC.

Denne T-skjorta forteller at Zündapp K750 også ble produsert for den finske hæren.